

danske Urgrossister) eller i detaileddet (Dansk Urmager og Optiker Centralforening og Urmagerlauget i København) findes pris-aftaler af nogen art. Der hersker fri konkurrence. Konkurrencen er aktiv, idet landet er overordentlig velforsynet med ure. Efter at der er blevet fri import og deponeringsordningens ophævelse, er der efter branchens skøn importeret flere ure, end der er brug for. Et blik på urforretningerne, i eller udenfor organisationerne, viser et meget stort vareudbud. Konkurrencen er som følge heraf meget virksom. Detailorganisationerne omfatter landet over ca. 1 500 urmagere, som ubundet af aftaler konkurrerer ganske frit. Det vil overhovedet ingen indflydelse have på prisdannelsen, om de udenfor organisationen stående urhandlere også kunne få adgang til at sælge de mærke-ure, som de herværende aftalebundne importører (medlemmerne af Forbundet af danske Urgrossister) i kraft af separate aftaler med de schweiziske urfabrikker har eneret til.

Jeg har forstået Prisdirektoratet således, at man befrygter, at eksklusivaftalerne medfører urimelige forretningsbetingelser ved at indskrænke de udenforstående urhandlers adgang til erhverv. Frygten er ganske ubegrundet. *For det første* er der for alle virkelige fagfolk fri adgang til organisationerne. Efter anvisning fra Prisdirektoratet er både Grossistforbundets, Centralforeningens og Laugets optagelsesbestemmelser konkretiseret således, at alle, der har den fornødne fagmæssige uddannelse, har *ret* til optagelse. Alle, der med rimelighed kan betragtes som urgrossister eller urmagere, kan således frit tilslutte sig organisationerne. De eneste, der står udenfor, er altså de, der *ikke ønsker* at blive optaget, fordi de mener det mere fordelagtigt at stå udenfor, samt de, der *ikke har nogen fagmæssige forudsætninger* for at beskæftige sig med ure. *For det andet* er de, der af en af de nævnte årsager står udenfor organisationerne, langt fra afskåret fra at købe ure. De kan få lige så mange ure, de vil, det er blot *andre* mærker, der kan være lige så kendte og af lige så høj kvalitet som de, der er forbeholdt de organiserede og fagmæssigt uddannede urmagere, og kvaliteten bestemmer de selv. Hvis de ønsker at handle med ure af god kvalitet og derved også til højere priser, kan

de gøre det uden vanskelighed af nogen art, men faktisk foretrækker en stor del af dem at handle med billigere kvaliteter, som de beregner sig en i forhold til kvalitet høj pris for. Det vil sikkert være Prisdirektoratet bekendt, at netop de udenforstående urhandlere i særlig grad i annoncering og ved vinduesudstilling giver indtryk af en imponerende varerigelighed.

Det kan altså fastslås, at urbranchens aftaler ingen betydning har, hverken med hensyn til prisdannelsen eller med hensyn til udenforståendes adgang til erhvervelse af tilstrækkelige ure.

At der til optagelse i Dansk Urmager og Optiker Centralforening og Urmagerlauget i København kræves *faguddannelse*, hænger nøje sammen med den omstændighed, at det til dette fags betryggende udøvelse er en simpel nødvendighed at besidde fagkundskab. At dette gælder for den rent håndværksmæssige efterbehandling af nye ure, til opfyldelse af naturlige krav om service og til reparation af brugte ure, behøver næppe nærmere påvisning. Men herudover kræves en betydelig fagmæssig indsigt for at bedømme det enkelte urfabrikats kvalitet. Publikum er lige så vel som den usagkyndige urhandler afskåret fra at bedømme, om et ur er en stabil og pålidelig tidsmåler, eller om det er forsynet med et helt værdiløst urværk, som blot er anbragt i en „smart“ urkasse. I ingen branche er muligheden for svindel større end her. Et ur kan med rette betegnes som „antimagnetisk“, „stødsikkert“, „vandtæt“ og være forsynet med et overvældende antal „sten“, ja, være et „schweizerur“, og alligevel være aldeles værdiløst. Publikum vildledes på det forfærdeligste af ansvarsløse urhandlere, som enten bevidst sælger disse underlødige varer eller af ren og skær mangel på fagkundskab bidrager til formidling af værdiløse ure til det forbrugende publikum. *Derfor* er det samfundsøkonomisk klogest, om det er de urmagere, der ved store økonomiske ofre igennem decennier har tilvejebragt en omfattende uddannelse (urmagerskolen og mesterlæren), der formidler omsætningen af ure, og *derfor* er det en rimelig og naturlig foranstaltning, som også hidtil har haft Prisdirektoratets forståelse, at urmagerorganisationerne kræver faguddannelse og fagkundskab som betingelse for medlems-